СРПСКЕ НОВИНЕ

SERBIAN NEWSPAPER

ОРГАНИЗАЦИЈА СРПСКИХ ЧЕТНИКА „РАВНА ГОРА“

ОСНИВАЧ И ДОЖИВОТНИ УРЕДНИК ВОЈВ. ДОБРОСЛАВ ЈЕВЂЕВИЋ (1895-1962)

ГОДИНА LXXIII • Број 707 • Децембар 2018. • Чикаго, САД • YEAR LXXIII • No. 707 • December 2018

Тема броја: 1918-2018.

СТОГОДИШЊИЦА ПОБЕДЕ

На слици: Заставници пука ‘’Карађорђе’’ Шумадијске дивизије, на Солунском фронту

PRSRT STD
US POSTAGE
PAID
CHICAGO, IL
PERMIT NO 3223

УВОДНИ СТУБАЦ

ПРАВИ ДАН ПОБЕДЕ

Прође сто година од 1918-те, а ево тек сад видим да неко 11. новембар означава као Дан победе. Дакле, тек сада, у говору проте Саше Петровића и прогласу Милоша Шупице.

Овде, у Србији, 11. новембар 1918. помиње се као Дан примирја, а изгледа да је тако и у добром делу света. За свет не знам због чега, ако је то уопште тачно - да се ни тамо не говори о Дану победе - али овде, у Србији, ствар је јасна. Доскора се 11. новембар није помињао ни као Дан примирја, нити ма како, док нам, с друге стране, комунисти ‘’пробише уши’’ величањем 9. маја 1945. године као Дана победе.

Што се нас Срба тиче, 9. мај 1945. никако није Дан победе, већ Дан пораза. Прецизније речено, није ни 9. мај, јер је тај рат завршен 13. маја 1945, поразом Српске армије на Зеленгори. Да подсетим, Југословенска војска је 1. децембра 1944. преформирана тако што су створене три националне армије: Словеначка, затим, мање-више формално Хрватска, и Српска. Свима је командовао генерал Дража Михаиловић, али масовна је била и борбену снагу је представљала само Српска армија.

Међутим, рат је решен упадом 414.000 црвеноармијаца на територију Србије и тако је српски народ доживео пораз. Уз огромне људске жртве, и данас непописане, изгубили смо и око 50 посто територије, коју је Српска армија ослободила закључно са 11. новембром 1918. године.

Да, ни у том рату нисмо имали среће за зеленим столом, па је, вољом великих сила, основана Југославија. Али, у наредним годинама, српски политичари су из такве ситуације извукли максимум, омеђивши српске територије границама српских бановина. Било их је шест: Врбаска, Дринска, Зетска, Дунавска, Моравска и Вардарска. Оснивањем тим бановина, окончан је процес српске борбе за ослобођење и уједињење, започет још 1804. године у Орашцу.

Због тога је, дакле, 11. новембар Дан победе, а 9 мај Дан пораза.

Сада је у Србији, Републици Српској и Црној Гори на власти друга или трећа генерација комуниста, који више ни сами не знају шта раде по овом питању. Тако, на РТС-у смо, поводом ‘’Дана примирја’’, први пут гледали и слушали извођење националних песама, попут ‘’Ко то каже, ко то лаже’’, због којих је, пре непуне три деценије, власт хапсила. А баш пре те емисије, емитована је ТВ серија ‘’Корени’’, са сасвим супротном поруком: да је у Србији све било мрачно, бедно и заостало - пре појаве комуниста.

Милослав Самарџић

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

КО ЈЕ ТЕД ПО, КОНГРЕСМЕН КОЈИ ТРАЖИ ДРАЖИН ГРОБ?

Конгресмен Тед По је члан америчког конгреса од 2005. Долази из Тексаса и у Представничком дому заступа грађане Хјустона и околине. По се родио 1948. године у предграђу Остина, Тексас, и читав живот је провео у тој америчкој држави. Дипломирао је политичке науке на Абелајн хришћанском универзитету 1970. године, док је звање доктора права стекао 1973. на Универзитету Хјустон.

У наставку доносимо један говор Теда Поа у америчком Конгресу:

"Још од свог оснивања, Американци су одувек били принуђени да се боре за слободе које данас имамо. Међутим, током историје, имали смо и савезнике на нашој страни из других делова света који су били спремни да нам помогну, као што смо и ми помагали њима, држећи се заједно у борби за слободу против тираније.

Данас желим да одам почаст једном од наших најзначајнијих савезника — српском народу. Већ више од 130 година имамо блиске односе са српским народом. Овде у Вашингтону, на пример, у мом тиму данас ради једна Американка српског порекла, Блер Бјелош, која је мој повереник за питања жртви насиља. Док сам био судија у Тексасу, мој шеф кабинета је била Илејн Дудић Столте, која данас води најбољи центар за помоћ деци на свету. И једна и друга су српског порекла.

Наше пријатељство са Србима је везано за заједничку веру у демократију и борбу за слободу. И за време Првог и за време Другог светског рата, наше две земље су се борile на истим фронтовима, док су наши људи заједно проливали крв за слободу. Захваљујући том братству, имамо специјалне односе.

У Првом светском рату, Аустроугарска је напала Србију након Јулског ултиматума. Наравно да тај ултиматум није имао за циљ да се постигне истински договор и направљен је намерно да буде неприхватљив, како би изазвао рат између две државе. Упркос томе што је била чак десет пута мања од Аустроугарске, Србија је као једна независна и слободољубива земља, одбила да се повуче пред агресором. Као прави Давид против Голијата, српски народ се храбро борио заједно са нама против Централних сила у Првом светском рату. На крају је чак 25% српског становништва страдало у том рату.

Упркос страховитим последицама Првог светског рата по Србију, када је почео Други светски рат, Срби су поново били наши савезници. Небројени примери њихове храбрости током Другог светског рата сведоче о томе и о многим од тих догађаја се у свету до скора није много знало. Ја данас желим да говорим о једном од њих. Можда и најинспиративнији пример храбрости и братства је показан за време Мисије "Халијард", када су српски ђенерал Дража Михаиловић и амерички Србин Џорџ Вујиновић повели мисију спашавања америчких пилота које су нацистички авиони оборили иза линија фронта у Србији.

Током 1944, стотине пилота и чланова посаде борбених авиона B-17 и B-24 оборено је од стране нацистичке "Luftwaffe" изнад данашње Србије. Ђенерал Михаиловић одмах креће у проналазак оборених пилота и чланова посада и крије их у сигурним кућама и амбарима широм Србије, где год је могао да им пронађе сигурно уточиште. Он, његови људи и српски цивили су крили наше војнике. Ризиковали су своје животе чинећи то и многи од њих су били суочени са најтежим последицама када су нацисти сазнали о чему се ради.

Када је Михаиловић радио везом обавестио Вашингтон о својим акцијама, овде у Сједињеним државама, Вујиновић, који је био агент OSS-а српског порекла, отпочиње планирање једне високоризичне акције спашавања. Вујиновић врши обуку савезничких снага како да се преруше у Србе и прикраду на територију под контролом нациста, у циљу спашавања оборених пилота и чланова летачких посада. Од тренутка уласка на територију, они би били задужени за навођење америчких авиона на места са којих би могли да покупе оборене пилоте.

Уз помоћ локалних Срба, прерушени амерички војници и ђенерал Михаиловић конструишу привремени аеродром за само девет дана. Они то чине без икаквих софистицираних средстава и машина неопходних за такав подухват, само уз помоћ волова, колица, снагом људских руку и користећи шта год су могли на брзину да пронађу. Током наредних 6 месеци, савезнички авиони су долетали и слетали на такву писту пред носевима нациста.

Ја сам имао невероватну срећу што сам био у прилици да лично познајем једног од тих храбрих људи. Србин Ђорђе Дудић је био један од оних који су ризиковали животе спашавајући оборене америчке пилоте. Када се господин Дудић са својом породицом касније преселио у Сједињене државе, издвојио је време да пронађе многе од тих пилота и чланова посада, састајући се са њима после толико година.

Током Мисије 'Халијард', укупно је спашено 512 америчких ваздухопловаца. Ни један Американац није страдао, иако је много Срба погинуло током тих спашавања. На жалост, након тог рата, Америка је заузела погрешну страну, подржавајући једног комунисту Тита, уместо Михаиловића који је требало да води Србију.

До скора се нисмо адекватно захвалили Михаиловићу и сада је њему уручен Орден легије за заслуге; а Вујиновић је од Сједињених држава, у својој 95. години, примио Бронзану звезду. Многи Американци и многи амерички Срби борили су се заједно и ја хоћу да честитам на односима и да одам почаст односима између Сједињених америчких држава и Србије током ратова и односима које две земље имају данас.

И то је тако и другачије не може бити."

Превео и приредио: Андрија Комненовић

Адреса за слање чланарине, претплате за "Српске новине" и донација:

Organization of Serbian Chetniks Ravna Gora / Srpske novine
P.O. Box 745
Grayslake, Illinois 60030-9998
U.S.A.

Молимо да на линији "PAYABLE TO", пише:

Organization of Serbian Chetniks

Молимо чланове који то нису учинили, да обнове чланарину, као и претплату на "Српске новине". Претплата износи 30 УСД за шест бројева годишње, чланарина и претплата заједно 50 УСД годишње, а прилози према могућностима. Они који нису у могућности да плаћају чланарину и претплату, нека се јаве својим месним одборима.

СРПСКЕ НОВИНЕ
SERBIAN NEWSPAPER
Гласило Организације српских четника „Равна Гора" Чикаго

Прилоге и претплату, тако да се као прималац означи "Organization of Serbian Chetniks", слати на адресу благајника:
Organization of Serbian Chetniks Ravna Gora
P.O. Box 745
Grayslake, Illinois 60030-9998
U.S.A.

Електронска пошта:
srpskenovine111@gmail.com

Телефон:
1 847 951 9622

Председник Организације:
Драган Селаковић

Секретар Организације:
Душан Иванчевић

Уредник "Српских новина":
Милослав Самарџић

Администратор новина:
Никола Мандић ст.

Редакциони одбор:
Душан Иванчевић, Никола Мандић ст., Драган Селаковић, Милош Пушкар

Сарадници:
Антоније Ђурић, мр Драган Крсмановић, Ратко Лековић, Ненад Чудић, Момчило Добрић, Младомир Ћурчић, Ненад Јаковљевић, Милутин Велисављевић.

Рукописи се не враћају.

Тема броја: 1918-2018.

Солунски фронт: Официри и војници пука ''Карађорђе'' Шумадијске дивизије

Стогодишњица победе

Доносимо говор протојереја о. Саше Петровића на прослави стоте годишњице победе у Првом светском рату, у Културном центру ''Свети Сава'' у Милвокију

Помаже Бог, драга браћо и сестре, драги оче прото, часни оци, драги председниче локалне управе и председниче Организације српских четника "Равна Гора", драги ветерани и драги Срби и Српкиње, драга српска децо.

Велика ми је част и задовољство што сам био позван да дођем овде да будем са вама. И ја, као свештеник српски, после свештеничке мантије најкомотније се осећам у овом народном српском оделу, носећи шубару и кокарду. И зато ми уопште није било тешко да са својом протиницом превалим данас преко 500 миља, да бисмо били вечерас са вама.

Српски четници не постоје од Другог светског рата. То је један податак који многи не знају. Српски четници су настали као један слободарски, обрамбени покрет српског народа, у старој Србији, то јесте у Македонији и на Косову и Метохији, још крајем 19. века. Познати српски војвода Јован Бабунски, чији један потомак живи овде у Либертвилу и дан данас, повео је српске четнике и бранио српски народ од турског зулума. На Косову и Метохији такође, пре ослобођења, пре 1912. године, чете српске су се организовале и браниле српски народ и светиле се српским душманима, нарочито албанским Арнаутима шиптарским, за њихове многе злочине.

У Другом светском рату, да није било српских четника, у Србији, у Босни и Херцеговини, нарочито у Далмацији, не би, запамтите, ни српског увета остало, већ би усташе још у Другом светском рату све Србе, све до једног, побиле. Да није било славног војводе Ђујића, који је такође био свештеник, али је зарад љубави према своме српском народу оставио своју мантију и дохватио се оружја да би бранио свој српски народ од кољача и злотвора, да није њега било, одавно би се српско племе и име угасило. У Босни и Херцеговини такође.

У Србији партизани су намерно, по директиви Тита, највећег српског злотвора, вршили злочине. И, ово је податак који многи не знају. Највећи злочин који су Немци Србији починили у Крагујевцу, стрељавши неколико хиљада мученика из школе, десио се зато јер су партизани, по наређењу, мртве немачке лешеве оскрнавили на најварварскији начин. Када су то Немци видели, вратили су се због освете, и тада је страдала српска омладина. Дакле, да није било српских четника, српски народ би много, много више пострадао. Ево, где год је српском народу било најтеже, четничка кокарда је засијала као знак слободе.

И у данашњим ратовима, 90-тих година, српски четници су били у првим борбеним редовима, и то као добровољци. Многи су дошли из Србије, не за ради југословенства, него да би бранили свој српски народ. За време Првог светског рата, чију годишњицу обележавамо ове године, односно победу српску, велику победу, али и велику грешку коју смо направили 1918. године. Српски четници су остали у јужним деловима Србије, у топличком крају, да бране српски народ од бугарског окупатора, од бугарских злочина. Ви знате да су Бугари, у јужној Србији, починили слична зверства као што су и усташе учиниле у НДХ (Независној Држави Хрватској).

И у данашњим ратовима, у првим борбеним линијама, српски четници су увек били у одбрани свога народа.

Српски четници су настали као један слободарски, обрамбени покрет српског народа, у старој Србији, то јесте у Македонији и на Косову и Метохији, још крајем 19. века. Познати српски војвода Јован Бабунски, чији један потомак живи овде у Либертвилу и дан данас, повео је српске четнике и бранио српски народ од турског зулума

Па ево, и ово треба рећи, у том конфликту у Украјини, у ратном сукобу који се одвија по истом сценарију као што је био у бившој Југославији, где је руски народ требало да буде жртва, српски четници као добровољци су се појавили у Домбасу, у Доњетску, у Луганску и у првим борбеним редовима, помогли нашој руској браћи који су нас много задужили, да одбране своја огњишта од фашиста и од украјинских нациста.

Драга браћо и сестре, скупили смо се вечерас да се сетимо наших јунака. А, ми Срби имамо једну веома великуману, патимо од амнезије. Веома брзо заборавимо наше јунаке. Некад верујемо да можемо, газећи преко њихових часних гробова, доћи до наше среће. А не може тако. Исто тако, брзо заборавимо ко су нам доказани не-

Са прославе стогодишњице победе

У суботу 3. новембра 2018, у Културном центру "Свети Сава" у Милвокију, одржана је прослава 100-годишњице победе Србије у Првом светском рату. Домаћин и организатор догађаја био је Месни одбор Покрета српских четника Равне Горе - Милвоки. Припремљен је богат програм, где су учествовали Црквени хор „Стеван Шијачки“ и фолклорна група „Шумадија“. Међу присутнима су била два четничка ветерана Динарске четничке дивизије, чика Милан Плавшић и чика Перица П. Совиљ. Међу позваним гостима су били председник Организације српских четника „Равна Гора“ брат Драган Селаковић и чланови Централне управе.

Програм је отворен молитвом коју је предводио декан саборне цркве Св. Сава, прота-ставрофор Драган Велеушић. Следили су поздрави од председника МО ПСЧ Равне Горе брата Николе Давидовића; председника ЦУ ОСЧ "Равна Гора" брата Драгана Селаковића и потпредседника ЦУ ПСЧ Равне Горе брата Драге Мићића. Главни говорник на прослави је био протојерej Саша Петровић, парох цркве Св. Никола у Омахи, Небраска. Његов говор преносимо у целости.

Велико хвала нашој браћи у Покрету из Милвокија на још једном лепом братском дочеку и гостопримству. Живели!

Душан Иванчевић, секретар
ОСЧ "Равна Гора"

Солунски фронт: Митраљесци пука ‘’Карађорђе” Шумадијске дивизије (лево) и тобџије у дејству (десно)

пријатељи и душмани. То никада не смемо заборавити.

Године 1918-те, пре сто година, дакле, српски народ је извојевао највећу победу и поднео је највећу голготу, највећу жртву коју је икад један народ поднео у историји ратовања. А то је да су Краљ, српска влада, српски патријарх, да су напустили земљу, отишли у егзил са својом војском, али се нису предали. И што каже Војислав Илић-Млађи, описујући страдање али и храброст и васкрс српске војске: „Падали од црна, од глади и жеђи, распињани на Крст на Голготе вису, али чврсту веру у победу крајњу, никад, ни за часак изгубили нису“!

Године 1918-те, пре сто година, дакле, српски народ је извојевао највећу победу и поднео је највећу голготу, највећу жртву који је икад један народ поднео у историји ратовања

И данас дању, ми овде који смо се окупили на овој манифестацији коју називамо „забава“, не смемо заборавити да се српски народ данас налази можда у најтежој историјској ситуацији, тежој чак и од оне за време турског ропства. Србија је окупирана држава данас, којом владају окупаторске власти, марионетске власти. У Републици Српској води се непрестана битка за опстанак српског народа и опстанак прве српске државе после Краљевине Србије.

Зашто кажем прве српске државе?

Зато што је 1918. године нестала, нажалост, српска држава, а створена је једна мутантска, неприродна творевина, која је касније коштала српски народ више од једног милиона српских глава.

И данас дању страдамо због те Југославије. Република Српска је прва српска победа после Солунскога фронта, и то не треба да заборавимо. Али, зато српски непријатељи, видевши да нису довршили свој посао, на све начине раде да угасе Републику Српску. То им неће поћи за руком.

У Црној Гори, као што рече наш Патријарх Иринеј, српски народ се налази у истом таквом статусу као шта се налазио за време НДХ. Никаквог права нема, иако је српски народ већински народ у Црној Гори, а да не говорим о другим крајевима.

На Косову и Метохији, светој српској земљи, колевци Српства, колевци наше духовности и државности, наш српски народ не сме слободно ни да запева, ни да заигра, ни да се провесели, ни да кука.

Тамо далеко:
Потпоручник Драгутин А. Димитријевић

Док ми овде у слободном свету можемо слободно и да запевамо и да заиграмо и да се провеселимо. Зато, ми као српски четници никада не смемо заборавити шта нам је главни и свети циљ. А тај циљ јесте ослобођење српског народа и уједињење српскога народа у једну матичну државу.

Нажалост, тај циљ нисмо остварили 1918. године, али се надам да смо кроз ова историјска искуства нешто научили и да нећемо правити исте грешке.

У исто време, позивам све чланове српских патриотских организација, а нарочито чланове четничких организација, и надам се да ће доћи убрзо тај дан кад ће све наше четничке организације прећи у једну организацију. Нема разлога да постоји више њих, јер сви ми радимо на једном истом циљу. Дакле, у првом реду потребна је нама Србима слога. Потребна нам је дициплина. Ми, српски четници, не смемо се претворити у неку фолклорну групу, већ морамо имати конкретне циљеве, и те циљеве остваривати на делу.

Зато вас поздрављам и у то име желим добро здравље свима нашим ветеранима, а имамо их двојицу са нама, и нека их Господ Бог поживи!

Такође, поздрављам све оне који су у првим борбеним линијама учествовали у одбрани Српства на западним границама у овим последњим ратовима. И ви сте српски четници. И ви сте се борили за исте оне циљеве као и ваши преци пре вас.

И поздрављам све вас који сте ову дивну децу научили да певају српске патриотске песме и да од малена изграђују идентитет. У данашње време највећи проблем међу омладином је што губи идентитет. Како национални, тако и лични идентитет.

Зато, знајмо, докле год будемо на путу Светога Саве, и на српском путу, остајемо на правом путу и нека нам Господ Бог у томе помогне!

Живели и на многаја љета!

Хвала вам!

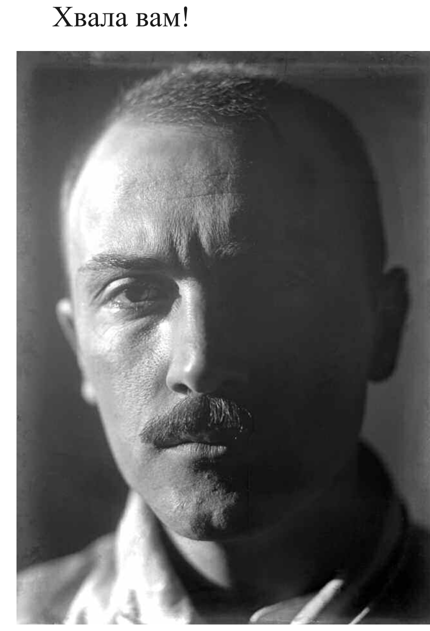

Потпоручник Драгутин А. Димитријевић, ађутант команданта пука ‘’Карађорђе”, пуковника Томића. Снимљено 1918. године на Солунском фронту. Све фотографије са Солунског фронта су из збирке Народног музеја у Краљеву

Поздрав председника Селаковића на прослави стогодишњице победе

Добро вече и помаже Бог! Часни оци, српска омладино, браћо моја, потпредседниче Покрета српских четника Равне Горе и сво чланство Покрета, драга браћо и сестре,

У име Бога, ево нас опет и ове године на великом српском месту. Кажу, „ништа лепше и милије нема, него кад се Србин у српску Милвоку спрема“!

Велика ми је част и задовољство, у име Организације српских четника "Равна Гора"', да сам братски позван вечерас, као и сви чланови наше Организације. Ове године обележавамо 100. година победе у Првом светском рату. Будимо поносни, браћо и сестре, да кажемо да је наша Србија победила. Али, не оно што нам намеће комунистичка власт, да славимо „дане примирја“. Ми смо, Срби, дужни вечерас и за век векова да се поносимо и да одамо дужну пошту за све претке наше што су се борили за Српство, за крст часни и слободу златну!

Желим само да Вас братски поздравим вечерас, а као и увек, има и програм који је спремљен. Ако Бог да, ускоро да сви станемо под један четнички барјак, као што су наши славни преци стајали.

У име ОСЧ Равна Гора, желим све најбоље и будућу сарадњу! С'вером у Бога, за Краља и Отаџбину!

Слобода или Смрт!

Живела нам једна јединствена Велика Србија и ако Бог да, догодине у Призрену!

Живели!

Драган Селаковић, председник
ОСЧ Равна Гора

Theme of this issue: 1918-2018

100th Victory Anniversary

Fr. Saša Petrović's speech at the 100th anniversary celebrating victory in World War One St. Sava Cultural Center – Milwaukee

God bless dear brothers and sisters, dear Very Reverend, honorable Fathers, dear president of the local chapter and president of the Organization of Serbian Chetniks Ravna Gora, dear veterans and dear Serbs, dear Serbian children,

It is a great honor and pleasure to have been invited to come here to be with you. And I, as a Serbian priest feel most comfortable, next to my priestly cassock, in this Serbian attire wearing a šubara and kokarda.For these reasons it was not hard for me to travel 500 miles today with my protinica to be with you tonight.

Serbian Chetniks came into existence before the Second World War. This is something that many do not know. The Serbian Chetniks were formed as a liberating, defensive movement of the Serbian people in Old Serbia, that is in Macedonia and Kosovo and Metohija, at the end of the 19th century. Famous Serbian Duke Jovan Babunski, whose descendant lives here in Libertyville even today, led the Serbian Chetniks and defended the Serbian people from Turkish violence. In Kosovo and Metohija, before the liberation in 1912, Serbian troops were organized and defended the Serbian people and retaliated against Serbian oppressors, especially against the Albanian Arnauts (or Siptars), for their many crimes.

In the Second World War, if there were no Serbian Chetniks, in Serbia, in Bosnia and Herzegovina, especially in Dalmatia, there wouldn't be even a trace left of a Serb, because the Ustashi would have in World War II exterminated all Serbs. Had there not been the famous Duke Đujić, also a priest, who took off his cassock and took up arms to defend his Serbian people from the wicked, if it were not for him, the Serbian people would have long ago disappeared.

In Serbia, the Partisans deliberately committed crimes against Serbs according to Tito's directive, (the greatest anti-Serb of all).This information many also do not know. The biggest crime committed by the Germans in Kragujevac, Serbia, executing several thousand martyrs from the school was due to the fact that the Partisans ordered the bodies of dead German corpses to be mutilated in the most barbaric manner. When the Germans saw this, a most vengeful retaliation then took place, targeting the Serbian youth. It is evident if there were no Serbian Chetniks, the Serbian people would have suffered much, much more. Whenever it was the hardest for the Serbian people, the reflection of a Chetnik's kokarda was a shining sign of freedom.

The Serbian Chetniks were formed as a liberating, defensive movement of the Serbian people in Old Serbia, that is in Macedonia and Kosovo and Metohija, at the end of the 19th century. Famous Serbian Duke Jovan Babunski, whose descendant lives here in Libertyville even today, led the Serbian Chetniks and defended the Serbian people from Turkish violence

Even in the wars of the 1990's, the Serbian Chetniks were first in battle, as volunteers. Many came from Serbia, not for the sake of Yugoslavism, but to defend their Serbian people. This year marks the hundred year anniversary of World War I, a great victory for the Serbs, but it also marks the great mistake we made in 1918. Serbian Chetniks stayed in the southern parts of Serbia, in the Toplica region, to defend the Serbian people from Bulgarian occupation and from Bulgarian crimes. You know that Bulgarians in Southern Serbia committed similar atrocities as the Ustashis did in the ISC (Independent State of Croatia). Even in today's wars, in the first lines of battle, the Serbian Chetniks have always been in the defense of their people. In the current situation in the Ukraine, whose conflict taking place is the same scenario as it was in the former Yugoslavia, where the Russian people were going to be villainized, Serbian Chetnik volunteers appeared in the Dombas in Donetsk in Lugansk. They took the first lines ofbattle, helped our Russian brothers, who we owe a great deal to, defend their dwellings from the fascists and the Ukrainian Nazis.

Dear brothers and sisters, we gathered tonight to remember our heroes.

Протојерej о. Саша Петровић,
парох ЦШО Св. Никола у Омаха, Небраска

Током прославе, с лева на десно: Петар Милутиновић, Перица П. Совиљ, Никола Давидовић, о. Саша Петровић, Никола Ђилас

Celebrating the 100thAnniversary of Victory in WWI

On Saturday, November 3rd, 2018, a celebration was held at St. Sava Cultural Center in Milwaukee, marking the 100th anniversary of Serbia's victory in World War One. The host and organizer of the event was the Milwaukee Local Chapter of the Movement of Serbian Chetniks "Ravne Gore". A gala program was prepared which included the St. Sava church choir "Stevan Šijački" and „Šumadija" Folklore Group. In attendance were two Chetnik veterans from the Dinara Chetnik Division, čika Milan Plavšić and čika Perica P. Sovilj. Amoung the invited guests were President of the OSC „Ravna Gora" brother Dragan Selaković and members of the Central Administration.

The program opened with prayers lead by Very Rev. Protostavrofor Fr. Dragan Veleušić. Following the opening prayers, greetings were given by the President of the Local Chapter of the MSC „Ravne Gore" brother Nikola Davidović; President of the OSC „Ravna Gora" brother Dragan Selaković and; Vice President of the MSC „Ravne Gore" brother Drago Mićić. The main speaker at the event was Very Rev. Saša Petrović, parish priest at St. Nikola in Omaha, Nebraska, who's speech is printed in this edition in its entirety.

A huge thanks to our brothers in Pokret from Milwaukee for their brotherly welcome and hospitality! Živeli!

Dušan Ivančević, Secretary
OSC Ravna Gora

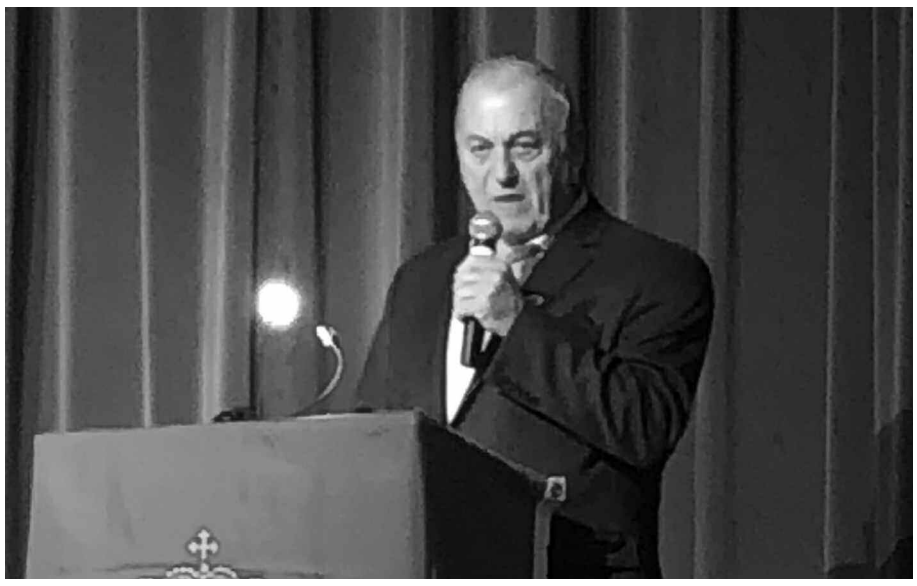

Драго Мићић, потпредседник ПСЧ Равне Горе

Александар Поњавић, шеф омладинског сектора ПСЧ Равне Горе и водитељ програма

We Serbs have a great flaw, we suffer from amnesia. We quickly forget our heroes. Sometimes we believe that we can walk over their honorable graves, to reach our fortune. It cannot be that way. And we also quickly forget who our proven enemies and archenemies are. We can never forget that. In 1918, a hundred years ago, the Serbian people won the greatest victory and submitted to the biggest suffering, the greatest sacrifice ever brought onto one people in the history of warfare. This being that the King, the Serbian government and the Serbian patriarch, left the country and went to exile with their army but did not surrender. And as Vojislav Ilić-Mlađi said describing the suffering, but the courage and resurrection of the Serbian army as well, he said; "Fallen from the black of hunger and thirst, crucified upon the Golgotha of high, but in the firmness of faith and in victory in the end, was never, never lost at any time"!

Even today, we gather here at this event called a "zabava", we cannot forget that the Serbian people are today perhaps in the most difficult historical situation, even more difficult than those during Turkish slavery. Serbia is an occupied state today, ruled by occupying authorities, thru a puppet government.In the Republic of Srpska there is a constant battle for the survival of the Serbian people and the survival of the first Serbian state after the Kingdom of Serbia. Why do I say the first Serbian state? Unfortunately, in 1918, the Serbian state disappeared, and a mutant, unnatural nation was created, which later cost the Serbian people more than a million Serbian lives. Even today, we are suffering from this Yugoslavia. Republika Srpska is the first Serbian victory after the Thessaloniki front, and we shouldn't forget that. Therefore, Serbian enemies, seeing that they have not completed their job, are working in all ways to extinguish the Republic of Srpska. It will not go as they planned. In Montenegro, as our Patriarch Irinej said, the Serbian people are in the same status as they were during the ISC. They have no rights, even though the Serbian people are the majority in Montenegro, not to mention as in other areas as well. In Kosovo and Metohija, the sacred Serbian country, the cradle of Serbs, the cradle of our spirituality and statehood, our Serbian people cannot freely sing or mourn. We here in the free world can freely sing and dance and enjoy ourselves. Therefore, as Serbian Chetniks, we must never forget what our main and sacred goal is. This goal is to liberate the Serbian people and unite the Serbian people into one homeland. Unfortunately, we did not realize this goal in 1918, but I hope that through these historical experiences we have learned something and that we will not make the same mistakes.

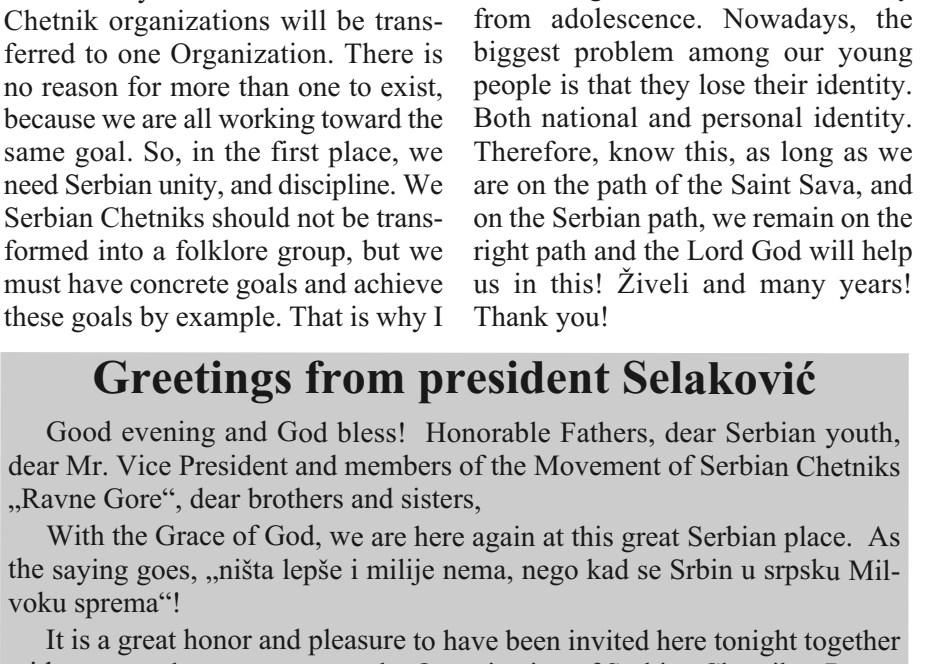

Никола Давидовић, председник МО ПСЧ РГ - Милвоки

At the same time, I invite all members of Serbian patriotic organizations, especially members of the Chetnik organizations, and I hope that soon the day will come that all of our Chetnik organizations will be transferred to one Organization. There is no reason for more than one to exist, because we are all working toward the same goal. So, in the first place, we need Serbian unity, and discipline. We Serbian Chetniks should not be transformed into a folklore group, but we must have concrete goals and achieve these goals by example. That is why I salute you and I wish good health for all our veterans, and we have two of them with us, and let the Lord God give them long life! I also welcome all those who participated in the first lines in the defense of Serbs on the Western borders in these subsequent wars. You are also Serbian Chetniks, and you have fought for the same goals as your ancestors before you did. I greet all of you who taught these wonderful children to sing Serbian patriotic songs and to build their identity from adolescence. Nowadays, the biggest problem among our young people is that they lose their identity. Both national and personal identity. Therefore, know this, as long as we are on the path of the Saint Sava, and on the Serbian path, we remain on the right path and the Lord God will help us in this! Živeli and many years! Thank you!

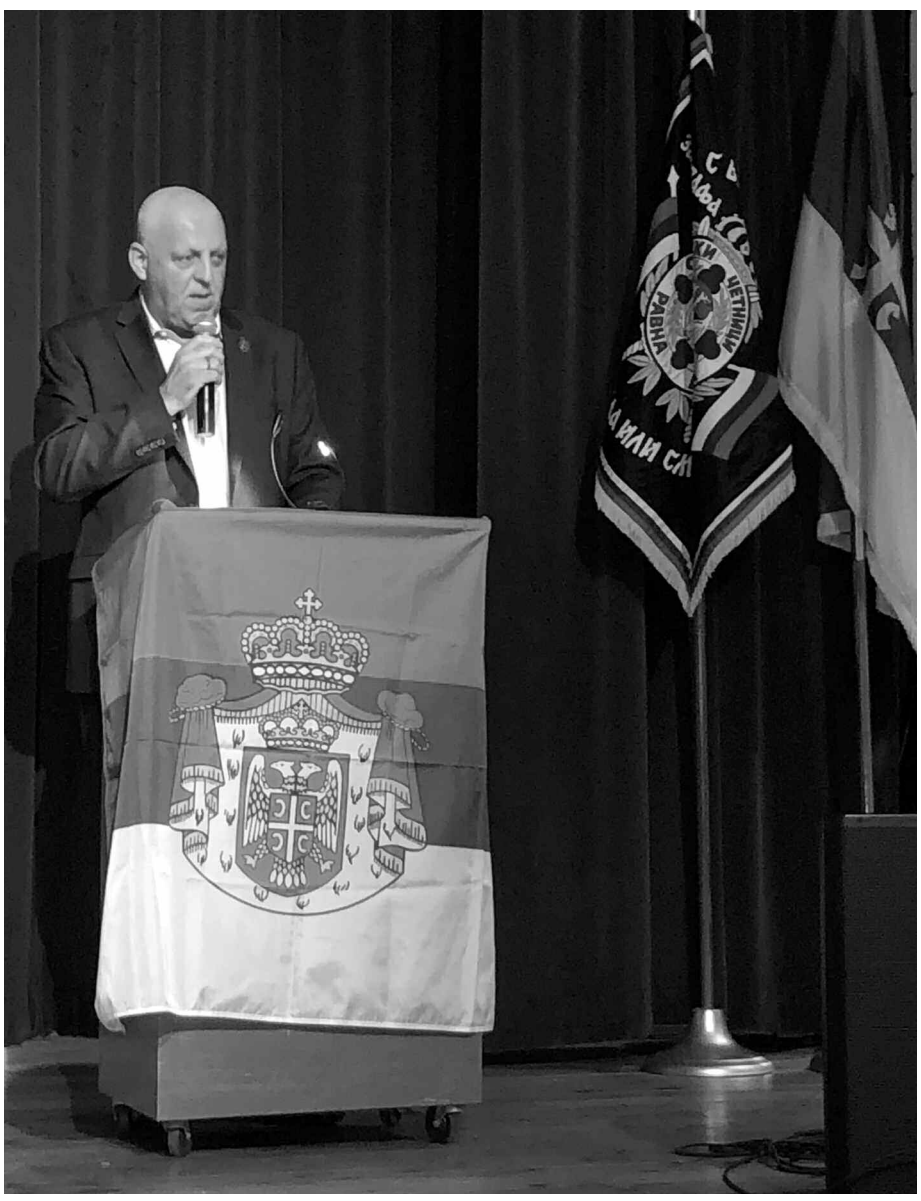

Драган Селаковић, председник ОСЧ Равна Гора

Greetings from president Selaković

Good evening and God bless! Honorable Fathers, dear Serbian youth, dear Mr. Vice President and members of the Movement of Serbian Chetniks „Ravne Gore", dear brothers and sisters,

With the Grace of God, we are here again at this great Serbian place. As the saying goes, „ništa lepše i milije nema, nego kad se Srbin u srpsku Milvoku sprema"!

It is a great honor and pleasure to have been invited here tonight together with our members to represent the Organization of Serbian Chetniks „Ravna Gora". This year marks the 100th anniversary of victory in WWI. We should be proud, brothers and sisters, to say that our Serbia was victorious! We shouldn't celebrate „Armistice Day" [equated to a cease fire] as the Communist authority in Serbia would have us do. We Serbs owe it to our predecessors to be proud of them tonight and for eternity, for their struggle for Serbdom, for the venerable cross and for golden freedom.

I only wanted to offer my greetings tonight as there is a program prepared. God willing, I hope that we can soon all stand under one Chetnik flag, as our celebrated ancestors before us stood!

In the name of the OSC „Ravna Gora" I wish all the best and continued cooperation! With faith in God, for King and Fatherland! Liberty or Death! For one unified Greater Serbia and God willing, next year in Prizren! Živeli!

Dragan Selaković, President
OSC Ravna Gora

Проглас председника Хуманитарне организације ‘’Спасимо српску децу’’

Славимо Дан победе!

Можемо да кажемо да је 11. новембар међу најважнијим датумима српског народа, раме уз раме са Видовданом и обележавањем славне Битке на Косову пољу. Подржимо сви заједно да се овај датум слави као један од најзначајнијих у борби српског народа за своју слободу

Срби и Српкиње, млади и стари! Славимо 11. новембар, Дан победе у Првом светском рату, сви заједно, са великом љубављу и осећањем, из срца. У захвалност свима онима који су учествовали у рату између 1914. и 1918. године, у одбрани српског народа од напада Аустро-угарске. Ми Срби и комплетна српска нација би требало да смо до краја наших живота захвални свим тим младићима и девојкама који су ступили у тај рат.

Можемо да кажемо да је 11. новембар међу најважнијим датумима српског народа, раме уз раме са Видовданом и обележавањем славне Битке на Косову пољу. Подржимо сви заједно да се овај датум слави као један од најзначајнијих у борби српског народа за своју слободу.

Срби из Америке, њих око 20.000, пријавило се добровољно, ако треба да дају и своје животе и да помогну својој браћи и сестрама и својој мајци Србији

Поред браће и сестара у отаџбини који су ступили у рат за спас свог рода и нације, познато је да се велики број Срба и Српкиња из дијаспоре такође добровољно одазвао позиву на одбрану од непријатеља. Срби из Америке, њих око 20.000, пријавило се добровољно, ако треба да дају и своје животе и да помогну својој браћи и сестрама и својој мајци Србији. Једни од најзначајнијих организатора одласка у рат на америчком континенту били су Милан Прибићевић и Михајло Пупин, оснивач Српске народне одбране, која и дан данас постоји. Мада, потребно је нагласити да током сукоба у бившој Југославији нису имали таквог човека који ће организовати и окупити савремене јунаке да помогну свој народ у отаџбини.

Српски јунаци Првог светског рата, како из матице тако и из дијаспоре, од којих су многи у тој борби положили и своје животе, заслужују нашу највећу захвалност и поштовање. Један од српских добровољаца из Америке био је и мој ујак Дмитар Бобић, и читава моја породица му је вечно захвална за то. Како њему, тако и свим осталим српским јунацима тог времена. Њима треба да смо захвални сви ми Срби који сада живимо али и сви они који ће живети у будућности. Велику захвалност дугујемо и јунацима свих других народа који су нам помогли у тој борби за слободу.

Док су друге нације победнице Првог светског рата већ након неколико година након његовог завршетка почели да славе датуме победе, Србија је 11. новембар почела да слави тек 2012. године. Као симбол овог датума је изабрана Наталија Рамонда, цвет који једино постоји на простору Србије, Македоније и Грчке, познат по особини да може да месецима преживи без капи воде а да онда уз неколико капи поново оживи, као чувена птица феникс. Као и ми Срби који смо у то доба такорећи били пред уништењем, али смо јуначком борбом успели да оживимо.

Желео бих да српска деца науче све о овом датуму и тим јунацима српског рода, да то уче у школама, као и да га све српске организације и појединци славе као један од најзначајнијих у српској историји. Кроз контакте са нашим Србима у дијаспори приметио сам да многи не знају много о значају 11. новембра. Сви Срби и у Матици и у дијаспори би требало о њему да обавесте све своје пријатеље, познанике и рођаке, и да га сви прослављамо са највећом љубављу. Ако појединци имају времена да на Интернету постављају вицеве и друге ствари у вези са забавом, уверен сам да могу наћи времена да значај овог датума прошире кроз целу српску нацију, кроз цео свет. Волео бих да ми се они који ово прочитају јаве са неколико речи – Хвала, уважавам овај предлог.

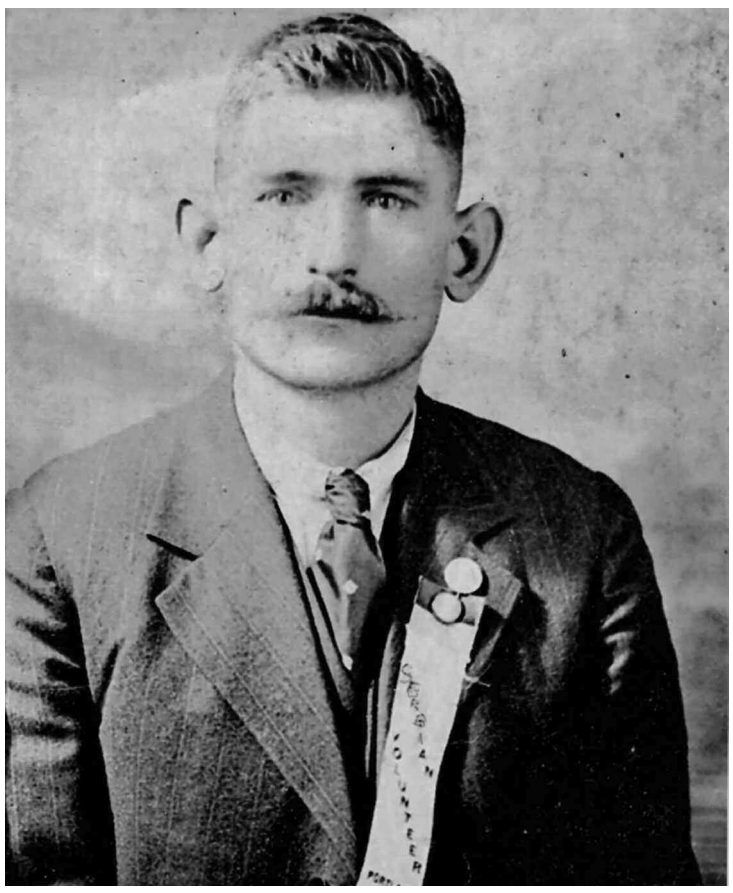

Bobic Dmitar is Milos Supica's uncle on mother's side. He was born in Dabar Lika at a time this was a part of the Austro-Hungarian empire. Every member of the Bobic and Supica families are proud of him and all of the 20,000 volunteers from the USA Serbs who went to ght for the freedom of the Serbian nation. May God always have them under his wings. They are loved by all of us Serbs and other freedom-loving people. With love, Milos Supica
Save Serbian Children, volunteer humanitarian organization

Хуманитарна организација
„Спасимо српску децу“
Милош Шупица, председник,
e-mail: directeffectusa@gmail.com,
Skype: milos.supica

Са прославе 100. годишњице победе Србије у Првом светском рату, одржане у Манастиру Нова Грачаница, 2. децембра 2018. Главни гост и говорник је био протојереј о. Велибор Џомић.

С лева на десно: Секретар Душан Иванчевић, председник Драган Селаковић, почасни председник Перица П. Совиљ и члан Надзорног одбора Петар Милутиновић

Председнику Драгану Селаковићу, секретару Душану Иванчевићу, уреднику ''Српских новина'' Милославу Самарџићу, браћи саборцима Мирку Вукелићу и Мани Срдићу, Централној управи и целокупном чланству Организације српских четника „Равна Гора“, свим родољубивим Србима широм света, желим срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА 2019. ГОДИНА!
Перица П. Совиљ

Српској православној цркви, свим српским патриотским и хуманитарним организацијама, свим члановима Организације српских четника „Равна Гора“, свим присталицама четничког покрета, свим Србима на Косову и Метохији, својим кумовима, фамилији у МАЉЦИ СРБИЈИ и у АМЕРИЦИ, свим пријатељима и српској омладини,

МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА 2019. ГОДИНА!

С ВЕРОМ У БОГА, ЗА КРАЉА И ОТАЏБИНУ!
ЗА ЈЕДНУ ЈЕДИНСТВЕНУ ВЕЛИКУ СРБИЈУ!
СЛОБОДА ИЛИ СМРТ!

Драган и Слађана Селаковић, са синовима Јованом и Миланом и кћерком Александром

ПРИЛОЗИ ЗА СРПСКЕ НОВИНЕ / DONATIONS TO THE SERBIAN NEWSPAPER

Драган и Снежана Иванчевић	$75 USD
Душан Ждрале	$50 USD
Јордан Васиљевић	$50 USD
за покој душе свог доброг пријатеља Саве Матовића.	
Жарко Васиљевић	$50 USD
Олга Гроздanић	$75 USD
John and Pera Klaja	$25 USD
In loving memory of Joća and Ljubica Stanisavljević.	

ЗА ЧЛАНАРИНУ И НОВИНЕ / RENEWED MEMBERSHIP & NEWSPAPER SUBSCRIPTION

Мирко Вукелић	$50 USD
Душан Ждрале	$50 USD

ЗА БОЖИЋНЕ ЧЕСТИТКЕ / FOR CHRISTMAS GREETINGS

Месни одбор ОСЦ РГ – Хамилтон	$130 CAD
Месни одбор ОСЧ РГ – Кливленд	$100 USD
Месни одбор ОСЧ РГ – Мерилвил	$100 USD
Месни одбор ОСЧ РГ – Чикашки Базен	$100 USD
Перица П. Совиљ	$100 USD
Драган Селаковић	$100 USD
Мане Срдић	$30 CAN
Дејан Срдић	$30 CAN
Алекса Ченић	$30 CAN
Зоран Живановић	$30 CAN
Слободан Левнаић	$30 CAN
Драшко Ждеро	$30 CAN
Душко Сурла	$30 CAN
Зоран Цвијетић	$30 CAN
Ђорђе Грбић	$30 CAN
Никола Мандић	$30 CAN
Милка Мандић	$30 CAN
Александар Чоровић	$30 CAN
Ђорђе Маријан	$30 CAN
Прота Војислав Павловић	$30 CAN
Алекс Самарџија	$30 CAN
Момчило Добрић	$30 CAN
Ненад Чудић	$30 CAN
Милан Милићевић	$30 CAN
Томо Гуцуљ	$30 CAN
Луи Милорад Вукановић	$30 CAN
Nikola Mandić, Jr.	$25 USD
Небјша Ашанин	$25 USD
Петар Милутиновић	$25 USD
Ђуро Божичковић	$25 USD
Srbo Radisavljević	$25 USD
Стеван Свилар	$25 USD
Драган Спречо	$25 USD
Душан Мандић	$25 USD
Никола Мандић, Ср.	$25 USD
Душан Иванчевић	$25 USD
Раде Аџић	$25 USD
Петар Свилар	$25 USD
Ђуро Иванчевић	$25 USD
Исо Иванчевић	$25 USD
Драган Иванчевић	$25 USD
Никола Иванчевић	$25 USD
Ненад Лакић	$25 USD
Вукашин Савић	$25 USD
Дејан Ашанин	$25 USD
П. Бурсаћ	$25 USD
Влада Бјелопетровић	$25 USD
Јордан Васиљевић	$25 USD
Драган и Снежана Иванчевић	$25 USD
Милош Пушкар	$25 USD
Милан Јовић	$25 USD
Stevan Mandić	$25 USD
Miloš Vještica	$25 USD
Мирко Вукелић	$25 USD
Србољуб Попратњак	$25 USD
Душан Пејновић	$25 USD

МЕСНИ ОДБОР - ХАМИЛТОН ОСЧ „РАВНА ГОРА“

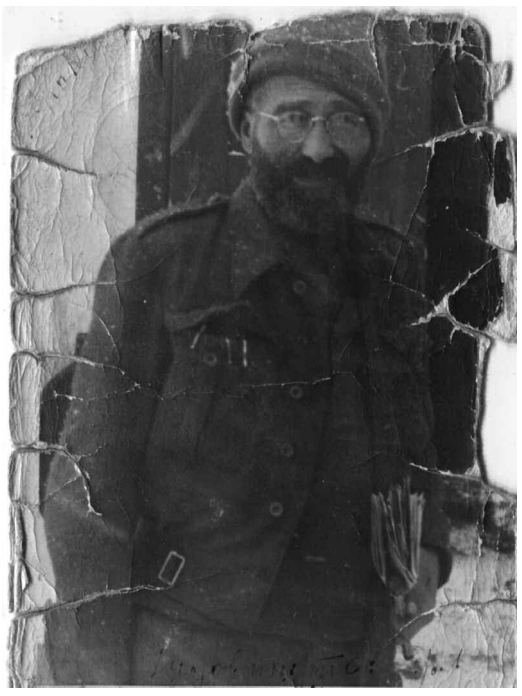

Свим члановима Централне управе, свим члановима Организације српских четника "Равна Гора" у Америци, Канади, Аустралији, Енглеској, Француској и Србији, свим Србима и Српкињама који следе Дражину идеју и пут који нам је показао, уреднику ‘’Српских новина’’ Милославу Самарџићу, честитамо Божићне празнике и поздрављамо стародревним српским поздравом:

ХРИСТОС СЕ РОДИ - ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!

Такође желимо срећну и благословену Нову 2019. годину.

Председник Ненад Чудић са Управом

МЕСНИ ОДБОР – ЧИКАШКИ БАЗЕН ОСЧ „РАВНА ГОРА“

LOCAL CHAPTER – CHICAGOLAND OSC “RAVNA GORA”

Желимо Краљевском дому Карађорђевић, Српској православној цркви, чланству ОСЧ „Равна Гора“ и свим националним организацијама, свој четничкој браћи и сестрама и свим Србима широм света, срећне наступајуће Божићне и новогодишње празнике!

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Wishing the Royal House of Karađorđević, the Serbian Orthodox Church, members of the OSC “Ravna Gora”, our Četnik brothers and sisters and all Serbs around the world a Merry Christmas and Happy New Year!

CHRIST IS BORN - INDEED HE IS BORN!

Председник Небојша Ашанин са Управом

МЕСНИ ОДБОР – КЛИВЛЕНД ОСЧ „РАВНА ГОРА“

LOCAL CHAPTER - CLEVELAND OSC “RAVNA GORA’’

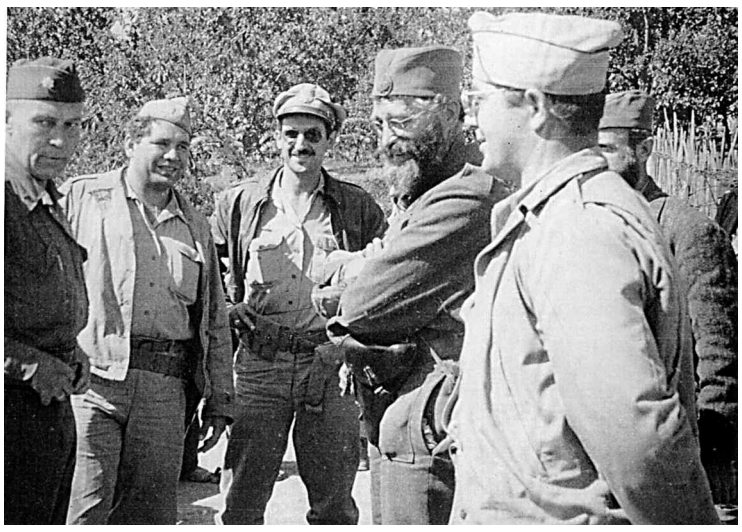

Срећан Божић и срећна Нова година
Свима који држе успомену на ђенерала Дражу Михаиловића и четнике у својим срцима!

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Merry Christmas and Happy New Year
To All who keep the memory of General Draža Mihailović and the Četniks in their hearts!

CHRIST IS BORN - INDEED HE IS BORN!

Predsednik Nikola Mandić, Jr. sa Upravom

МЕСНИ ОДБОР - МЕРИЛВИЛ ОСЧ „РАВНА ГОРА“

Срдачно честитамо светле празнике
Христовог рођења и Нову 2019. годину
целокупном српском народу широм света, својој браћи четницима,
председнику Централне управе
ОСЧ „Равна Гора“
брату Драгану Селаковићу и члановима
Централне управе као и њиховим фамилијама.
За боље и сложније сутра, поздрављамо све:

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Дане Покрајац	Душан Пејновић	Илија Катић
Председник	Потпредседник	Секретар

Деда Мане Срдић честита срећне и веселе Божићне празнике Христовог рођења фамилијама Срдић, Белами, Пенефадер, Радојчић и Сурла, Централној управи и браћи саборцима широм света, родбини, и кумовима у Енглеској, Србији и САД. Поздрављам све са: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И УСПЕШНА НОВА 2019!

Мане Срдић

To my relatives, kumovi, friends and members of the Organization of Serbian Chetniks "Ravna Gora", wishing you all a MERRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR! MIR BOŽIJI,HRISTOS SE RODI! VAISTINU SE RODI!

Nikola Mandić, Jr. – Cleveland

ХРИСТОС СЕ РОДИ! Срећни Божићни и новогодишњи празници свој браћи, сестрама, пријатељима, кумовима, фамилији свуд у свету и у отаџбини, од **фамилије Небојше Ашанин.**

С'вером у Бога! За Краља и Отаџбину!

Поздрављам вас Божићним поздравом и желим срећну и благословену Нову 2019. годину, да је Господ благослови миром и изобилним благословом својим.

Мир Божји – Христос се роди!

Прота Војислав Павловић – Хамилтон

Чланству Организације српских четника „Равна Гора", српским четницима широм света, нашој драгој родбини, кумовима и пријатељима, МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!

Петар и Сњежана Милутиновић са породицом – Чикаго, Илиној

Свој родбини, кумовима, пријатељимаи муштеријама желим срећне наступајуће Божићне празнике Христовог рођења као и срећну и успешну 2019. годину, и све поздрављам са: ХРИСТОС СЕ РОДИ! ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!

Дејан и Керен Срдић са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима честитам наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Ђуро Божичковић– Кливленд

Join your CHETNIK Organization – Support the cause! To PRESERVE strong family values and tradition.To CARE for the elderly and HELP those in need. To KEEP alive the memory of our ancestors. To PROTECT our churches, cemeteries and historical monuments.The Chetnik idea is not political. It is tradition. MIR BOŽIJI, HRISTOS SE RODI! SREĆNA NOVA GODINA!

Srbo and Nataša Radisavljević and family

Свој родбини, кумовима и пријатељима честитамо наступајуће празнике Христова рођења са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Стеван Свилар са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНАИ БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!

Алекса, Јелена, Наталија, Стеван и Катарина Ченић

Драга браћо и сестре, четници, свеколики народе српски и православни, нека Бог подари свима Вама здравље, љубав, благослов, вјеру, наду и снагу у јачању и очувању Ваших породица а тиме и Српства! МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ, ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!!! Живјели!

Драган и Велибора Спречо са фамилијом

Чланству Организације српских четника Равна Гора, свим патриотским Србима, свој родбини, кумовима и пријатељима честитам наступајуће Божићне празнике!
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Душан Мандић – Кливленд

Свој родбини, кумовима, пријатељима и чланству Организације српских четника „Равна Гора",срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Никола Мандић, ср. са супругом
- Кливленд

Члановима Организације српских четника „Равна Гора", свим родољубљивим Србима, свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике!
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Душан и Даница Иванчевић са фамилијом

Свим члановима Организације српских четника "Равна Гора", родбини, кумовима и пријатељима, најискреније честитке за наступајуће Божићне и новогодишње празнике, уз жеље да празнике проведу у миру и добром здрављу, испуњени радошћу и љубављу, и са много узајамног разумевања, толеранције и даривања.

Ненад, Јелица и Марко Чудић

Срећан Божић и Српска Нова Година! Желимо све најлепше свим Србима на свету!
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Фамилија Аџић и Nada's Bakery & Deli - Чикаго

Никола и Ан Мандић са породицом честитају наступајуће празнике родбини, кумовима, пријатељима и свим члановима ОСЧ "Равна Гора", традиционалним поздравом: Мир Божији, Христос се роди! Срећна нова година 2019! - Оквил

Милка Мандић са сином Душаном честита празнике родбини, кумовима, пријатељима и свим члановима ОСЧ "Равна Гора", Божићним поздравом: Мир Божији, Христос се роди! Срећна нова година 2019!
- Нијагара Фалс

Свој родбини, кумовима и пријатељима честитамо наступајуће празникеХристова рођења са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Петар Свилар са супругом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Ђуро и Милица Иванчевић са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Исаило и Србобранка Иванчевић са фамилијом

Кумовима, родбини, пријатељима и свом Српству у Отаџбини и широм света честитамо Божићне празнике и Нову годину.
МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Зоран, Милица, Димитрије и Меланија Цвијетић

Свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Драган и Марица Иванчевић

Добро здравље, мир у души, радост у мислима, младост у срцу, успех у раду и пуно среће свима. Христос се роди! Срећан Божић!

Алекс Самарџија са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Никола и Босиљка Иванчевић

Члановима Организације српских четника „Равна Гора", свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике! МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Ненад Лакић са фамилијом

Честитам свим својим пријатељима наступајуће Божићне празнике!
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Вукашин Савић

Желимо свим Србима широм света срећне празнике Христовог рођења. Мир Божји, Христос се роди! Равна Гора победити мора!

Фамилија Слободана Левнаић

Мир Божји, Христос се роди! Срећна нова 2019. година! Merry Christmas and Happy New Year 2019!

Draško Ždero and family

Члановима Организације српских четника „Равна Гора", свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике! МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

Дејан Ашанин са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима желимо срећан Божић.
Христос се роди, ваистину се роди!

Љубица и Зоран Живановић
– Хамилтон.

Члановима Организације српских четника „Равна Гора", члановима Српске Братске Помоћи, свим родољубљивим Србима и свим православним Хришћанима,
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!

П. Бурсаћ

Желимо срећне Божићне празнике чланству Организације српских четника „Равна Гора", свим родољубљивим Србима широм света, свој родбини, кумовима и пријатељима, са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА 2019. ГОДИНА!

Влада Бјелопетровић са фамилијом

Честитам Божић и Нову Годину свим добрим Србима и људима у Србији и у целоме свету са Божићним поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Јордан Васиљевић

Нашим члановима, родбини, кумовима и пријатељима, желимо честитати срећне Божићне и новогодишње празнике, са поздравом
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА 2019. ГОДИНА!

Ђорђе Грбић

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Фамилија Томе Гуцуљ

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Момчило, Мартина, Милан и Сања Добрић

Желимо свој родбини, кумовима и пријатељима, срећне наступајуће Божићне празнике! МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА 2019. ГОДИНА!
Драган и Снежана Иванчевић са синовима

Члановима Организације српских четника „Равна Гора“, свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике! МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!
Милош Пушкар са супругом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Александар Чоровић са фамилијом

Честитамо наступајуће празнике Христовог рођења свој родбини кумовима и пријатељима са поздравом:
МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!
Милан Јовић са супругом

To my relatives, kumovi and friends, wishing you all a MERRY CHRISTMAS and HAPPY NEW YEAR! MIR BOŽIJI, HRISTOS SE RODI! VAISTINU SE RODI!
Stevan Mandić and family

CHRIST IS BORN!!! To all Serbian people around the world, Warm Blessings and Joy at this Holy time of year. Rejoice in our Lord!
Miloš Vještica and family

Честитамо наступајуће Божићне празнике Организацији српских четника „Равна Гора“ председнику и свим члановима са породицама, свим Србима широм света и да дочекамо бољу и напреднију нову годину са ускликом:МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!
Мирко и Милица Вукелић са фамилијом

Свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!
Србољуб Попратњак са фамилијом

Мир Божији, Христос се роди! Срећна нова 2019. година!

Merry Christmas and Happy New Year 2019 from **Duško Surla and family**

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Ђорђе Маријан са фамилијом

Луи Милорад Вукановић са породицом честита наступајуће Божићне празнике и срећну Нову 2019. годину, родбини, кумовима, пријатељима, муштеријама и четницима саборцима широм света.
Мир Божији, Христос се роди!

Свој родбини, кумовима и пријатељима, желимо срећне наступајуће Божићне празнике, са поздравом: МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Фамилија Милана Милићевић из Нијагаре Фалс

Члановима Организације српских четника „Равна Гора“, свој родбини, кумовима и пријатељима, Срећне наступајуће Божићне празнике!МИР БОЖИЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!
Душан и Даница Пејновић

Report from the Semi-Annual Assembly

The Semi-Annual Assembly of the OSC “Ravna Gora” was held on Saturday, October 20th of this year, in Hamilton, Canada. In attendance were members from the Local Chapters: Cleveland, Chicago and Hamilton.

Participants began arriving at the Holy Trinity grounds in the Hamilton suburb of Binbrook around 10:00 AM and were warmly greeted in the main pavilion. After breakfast and brotherly comradery, the Assembly was opened with a prayer and a remembrance dedicated to all deceased members of the Organization. Chairing the meeting was the President of the OSC “Ravna Gora” Dragan Selaković, together with the presidents of the Local Chapters.

The Agenda consisted of the standard six-month reports given by the members of the Central Administration and Local Chapters, as well as a report regarding the progress on modernizing the administrative resources for automated mailing and exploring internet options of publication. There were also discussions about attracting new membership. Also, on the agenda, was the current state of Duke Jevdjević’s grave which is located in Rome. The Central Administration is to take necessary action to contact our people in Rome, to find professionals who can make the necessary repairs in the best possible manner.

During a break in the meeting, the participants made their way to General Mihailović’s monument in the memorial park situated in the center of the grounds to take pictures. The monument is one of the most impressive ones erected in memory of the Leader of the 3rd Serbian Uprising.

The Assembly lasted for about seven hours in open conversations which adjourned with a prayer in brotherly unity. All the participants were invited to the St. Nikola folklore festival that was being held at Serbian Community Center on Barton Street in Hamilton.We’d like to thank the Hamilton Chapter and their president Nenad Čudić on their hospitality.

Dušan Ivančević, Secretary
OSC Ravna Gora

Извештај са полугодишње Скупштине

Полугодишња скупштина ОСЧ „Равна Гора“ је одржана у суботу 20. октобра ове године у Хамилтону Канада. Присуствовало је чланство из Месних одбора: Кливеланд, Чикаго и Хамилтон.

Учесници су почели стизати на имање Свете Тројице у месту Бинбруку, што је предграђе Хамилтона, око 10 сати ујутру, где су лепо дочекани у великом павиљону. После доручка и братског дружења, скупштина је отворена молитвом и поменом за све преминуле чланове Организације. Скупштину је водио председник ОСЧ „Равна Гора“ Драган Селаковић са председницима Месних одбора.

На дневноме реду, поред извештаја чланова Централне управе и Месних одбора о раду у протеклих шест месеци, представљен је извештај о напретку око модернизације административних средстава за слање "Српских новина" и коришћење интернетске опције издања. Дискусије су се одвијале и око подмлађивања чланства. Такође, представљено је стање гроба војводе Јевђевића, који се налази у Риму. Централна управа ће да предузме мере да успостави контакт са нашим људима у Риму. Тражићемо угледне стручњаке који би могли урадити оправке.

За време паузе, учесници су изашли да се усликају код споменика Чиче

Драже у меморијалном парку, који се налази на центру имања. Споменик је један од најљепших који је подигнут у спомен Вожду Трећег српског устанка.

Скупштина је трајала око седам сати у отвореном разговору. Завршена је молитвом и у братској слози. Сви присутни су били позвани на фестивал фоклорних група при ЦШО Свети Никола на Бартон улици у Хамилтону, где смо се сви провели у лепом расположењу. Желимо да се захвалимо још једном Хамилтонском одбору и председнику Ненаду Чудићу на пруженом домаћинском гостопримству.

Душан Иванчевић, секретар
ОСЧ "Равна Гора"

Hamilton, Canada

Mitrovdan – Hajdučki Rastanak

This day marked the 100th anniversary of the end of World War I, or Armistice Day as it's known around the allied world. Most importantly, it was the day Serbian people celebrated as a Day of Victory

On Sunday, November 11, 2018, the Hamilton Chapter of the Organization of Serbian Chetniks "Ravna Gora" celebrated Mitrovdan or Hajdučki Rastanak, by inviting all parishioners of our church Saint Nikola on Barton Street in Hamilton, to a banquet

This day marked the 100th anniversary of the end of World War I, or Armistice Day as it's known around the allied world. Most importantly, it was the day Serbian people celebrated as a Day of Victory.

Together with our priest, parishioners and Serbian School children, we commemorated this monumental event. Following the Holy Liturgy, memorial service or parastos, was held to remember and pray for the fallen soldiers and civilians in World War I, for the heroes that emerged from the war and for our own ancestors and predecessors who took part. We had an opportunity to submit names of our own family members who fought, fell in battle or survived the war to tell their story and to enable us to be here today.

Serbian School held an exhibit that presented a historical collection of time period military medals, displays of cultural and educational material, biographies of known people, photographs and prints. Teachers were there to provide additional historical facts to curious attendees and handed out printed material. As an example, did you know that the former Prime Minister of Canada, Lester B. Pearson, was an ambulance driver in Serbia and at the Salonica front? We thank the Serbian School teachers and children for putting up a remarkable exhibition.

Brother Nenad Cudic gave a speech on importance of Chetniks prior to Balkan Wars and World War I, as well as their role in liberating Serbia of enemy forces. He also talked about the beginning of the war, Golgotha over the Albanian mountains, help from Russian Tzar Nikolai Romanov in evacuation of Serbs to Greece and other countries, by putting pressure on French and Italian governments, and the outcome of the war.

Brother Nenad has also mentioned Canada's involvement in World War I against German U-boats off the East Coast, as well as internment camps in Canada.

Many Serbs that came from Austro-Hungarian Empire, from Lika, Kordun, Banija and Dalmatia to name some, were treated as enemies and were placed in internment camps.

Serbian National Defense has helped many Serbs to be freed, as well as to organize volounteers to be sent to Salonica front. Our chapter member Geno Oklobdzija's father Jovan and uncle Spiro were some of these men. Prior to World War I, Jovan and Spiro arrived from village of Medak in Lika, to Pittsburg, Pennsylvania to work in steel factories. Later they moved to Hamilton, Ontario and found work in our steel mills. Brothers Oklobdzija volounteered with many Serbs from Canada and USA, and left for Salonica front. From Halifax harbour, they boarded ships and travelled to Algeria in North Africa, to train with French troops. From there they went into the battle to liberate Serbia. Prince Regent Alexander rewarded these brave souls by giving them land in Vojvodina region. Many of Oklobdzija's family and friends that fought together, formed a village near Kanjiza and named it Velebit, after the mountain in Lika, under which they were born and raised.

It has been 100 years since the end of World War I. We hope everyone has paused to think about their heroes and family's role in this war. We are thankful for our lives today and that we are able to live in freedom as a result of our ancestors' sacrifice and love.

Did you know that the former Prime Minister of Canada, Lester B. Pearson, was an ambulance driver in Serbia and at the Salonica front?

Circle of Serbian Sisters "Mala Gospojina" prepared a lunch for the banquet. We thank them for being there for the Chetniks, as the "jataci" were there to help, feed and house Chetniks in the winter months, hence the Mitrovdan, when the Chetniks retired for the winter. We also held an exhibit of time period items such as Balkan Wars and World War I medals collection, postcards, books and prints. There was on display a collection of medals, pins and prints from June 25, 1916 "Journee Serbe" charity day organized by the French government with the help of Red Cross. There was a section dedicated to Canada's Peacekeepers, with emphasis on their battle against Croatian forces during the 1990's war in Krajina, in the region known as Medak Pocket, where Croatian forces killed and massacred 88 people, including women and elderly.

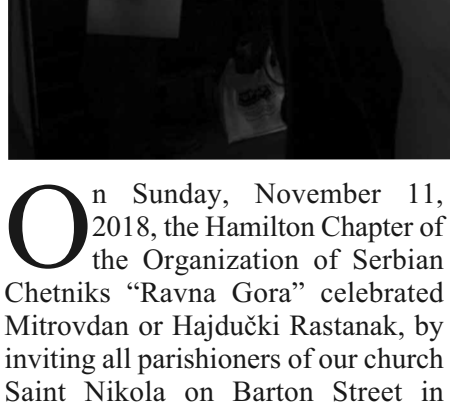

MARIJAN, Petar Stevan (1926-2018)

With his wife at his side, peacefully passed away at St. Peter's Hospital on Saturday, December 1, 2018 at the age of 92. Survived and lovingly missed by his wife, Ljilja, his children, grandchildren and family. Petar worked most of his life at Slater Steel where he retired in 1987. He was a long-time member of all Serbian organizations as well as St. Nicholas Serbian Orthodox Church.

Шабац

Помен жртвама комуниста

На мост на реци Сави људи су довођени од октобра 1944. па до средине маја наредне 1945. године, где су убијани на најсвирепије начине, углавном клањем, чекићима и маљевима. Наводно, да пуцњима из ватреног оружја не би „узнемиривали народ", иако су сви грађани живели у страху и знали шта се ради

ПИШЕ: Драган ТОПАЛОВИЋ

Шабац, 27. октобра 2018:

Полазак колоне из центра града према мосту на реци Сави

У суботу, 27. октобра, на дан Свете мајке Параскеве (Св. Петке) 2018. године, у организацији Градског одбора Покрета обнове Краљевине Србије у Шапцу, на скроман али достојанствен начин обележена је годишњица почетка гнусних убистава становника овога града од стране комунистичких властодржаца.

У знак сећања, нешто више од стотину људи, први пут после 74 године, прошетало је такозваном стазом смрти, која води од тадашњег истражног затвора, чија зграда се и данас налази у строгом центру града, па све до старог железничког моста на реци Сави.

Након парастоса, у таласе реке Саве бачено је цвеће као израз поштовања за невине жртве, које ту пронађоше своје последње коначиште.

Намера је да овај скуп постане традиционално окупљање, све док уместо октобарског наводног ослобођења не почнемо обележавати сећање на ове узалудне и невине жртве једног болесног једноумља

Ту на тај мост људи су довођени од октобра 1944. па до средине маја наредне 1945. године, где су убијани на најсвирепије начине, углавном клањем, чекићима и маљевима. Наводно, да пуцњима из ватреног оружја не би „узнемиривали народ", иако су сви грађани живели у страху и знали шта се ради. Сви они који су били монархистичког опредељења, или се једноставно нису слагали са новим комунистичким режимом, били су на мети Титових "ослободилаца".

Шабац, мост на реци Сави, 27. октобра 2018:

Парастос жртвама комуниста, које су на овом мосту зверски убијане осам месеци

На жалост, о страдању тих људи се деценијама ћутало, све до периода од пре неких 10–15 година, када се о њима почело говорити, додуше доста стидљиво, али ипак довољно често да би се могло чути нешто и на ту тему. Жалосно је једино што поједини и данас умањују број побијених, иако је та људска касапница "радила" и нешто после званичног завршетка рата.

Ову иницијативу шабачког ПОКС-а подржали су и припадници Равногорског покрета Шабац, Градски одбор Двери, као и чланови удружења Церски марш.

Шетња је забележена оком камере локалне Телевизије АС.

Намера је да овај скуп постане традиционално окупљање, све док уместо октобарског наводног ослобођења не почнемо обележавати сећање на ове узалудне и невине жртве једног болесног једноумља.

Никада се нећемо опоравити ни као народ ни као држава, све док се будемо поносили онима којих треба да се стидимо док и будемо заборављали оне којима треба да се поносимо.

Историја: Из новоотворених британских архива

Из грешке у грешку

Британци су најпре тврдили да су партизани борбени и да их има много. Када су уочили да они ипак не постижу борбене успехе, сматрали су да је то зато што нису добро наоружани, па су им послали огромне количине оружја. Онда су констатовали да партизани користе оружје у борби за власт у земљи

ПИШЕ: Ненад ЈАКОВЉЕВИЋ

Немачки авион који су оборили четници у Херцеговини, у јесен 1943. Овакви снимци британских војних мисија никада нису објављивани

Британске обавештајне службе су 1943. године почеле да затрпавају Лондон информацијама о четничкој „сарадњи“ са окупаторима. Чак је и умеренији MI3b - обавештајна служба министарства рата - почетком септембра 1943. пренео очигледну бесмислицу да четници сарађују са Немцима против партизана код Дубровника (у ствари, нападали су Немце, у жељи да спреме мостобран за очекивано савезничко искрцавање – прим. ред).

Уз то, стална понављања да се Михаиловић суздржава од операција до „правог тренутка“ су очигледно оставили дубок траг, више нико није веровао да су националисти способни за операције већих размера (мада су управо изводили највећу антиосовинску акцију на Балкану, од почетка рата – прим. ред). Ултра је потпуно занемарена, о Михаиловићевим акцијама током септембра и октобра је извештено мало, и увек на основу информација „BLO“. Јављено је само да су „четници *окупирали* Пријепоље“ (мада је чак и пуковник Бејли, очевидац, извештавао о великој Бици за Пријепоље против Немаца – прим. ред). Са доста неповерљивости је примљен извештај „BLO“ о четничком рушењу железничког моста код Вишеграда.

Једно заплењено наређење Михаиловића је, према објашњењу MI3b, сугерисало Михаиловићево „наређење за сарадњу са Недићевом владом...“ У приложеном транскрипту у којем се налази цео текст те наредбе стоји да је Михаиловић заправо захтевао тајно убацивање („бушење“) у Недићеве редове, како би се онемогућила Недићева мобилизација и како би се обезбедила муниција, храна и одећа

Из све више центара долазили су захтеви да се Михаиловић напусти. Најкасније до краја октобра, MI3b се придружио препорукама са образложењем да је „за разлику од Михаиловића, Тито успео да придобије Хрвате“. Не без одобравања, јављено је и да партизани успешно потискују четнике и да су од њих освојили целу Црну Гору и Санџак.

Форин офис и JIC су почетком новембра 1943, још увек били неодлучни по питању одбацивања Михаиловића. Форин офис је инсистирао да се за „осуду“ мора доказати да је Михаиловић директно умешан у колаборацију, па је блискоисточна команда (ген. Вилсон је потписан као пошиљалац) дипломатама послала сигнал, декриптован у Каиру, у коме је чак стајало да је „Михаиловић наредио свим својим јединицама да сарађују са Немцима. Наређење је стигло од југословенске владе. Покушали смо да пратимо тајну везу Михаиловића и Путника (ђенералштабни пуковник Димитрије Путник, син војводе Путника, један од најважнијих Михаиловићевих људи у емиграцији – прим. ред), али су пресретнути сигнали били превише корумпирани да би шифра могла да се пробије. Неколико других немачких извештаја и ухваћени документи које су видели британски официри код партизана говоре да Михаиловићеви представници нуде сарадњу Немцима за борбу против партизана и да су потписали споразуме у Црној Гори, Санџаку и Далмацији. Обавестите Стивенсона. Ово захтева промену садашње политике.“

Форин офис је сматрао да је мало вероватно да је Михаиловић могао да изда наређења свим својим јединицама, а да то не примете британски официри за везу у његовом штабу. Одбачена је сугестија да је наређење стигло од југословенске владе. Сугерисано је да је за „осуду Михаиловића“ потребан чврст доказ о сарадњи у Србији, у којој Михаиловић остварује директну контролу.

Постојале су назнаке о преговорима Михаиловића и Недића добијене од британског официра за везу код Михаиловића. Форин офис је сугерисао да би то могло у кратком времену да се претвори у конкретан доказ и повод за „промену садашње политике“.

Уследили су нови, бесмислени „докази“ о Михаиловићевим контактима са Недићем. Једно заплењено наређење Михаиловића је, према објашњењу MI3b, сугерисало Михаиловићево „наређење за сарадњу са Недићевом владом. Командантима је наређено да се добровољно пријаве на Недићеву мобилизацију...“ У приложеном транскрипту у којем се налази цео текст те наредбе стоји да је Михаиловић заправо захтевао тајно убацивање („бушење“) у Недићеве редове, како би се онемогућила Недићева мобилизација и како би се обезбедила муниција, храна и одећа. Тражио је да могу да иду само људи који се добровољно пријаве и који ће дати заклетву да ће побећи „у шуму“ када им се то буде тражило.

У међувремену је Блечли парк декриптовао размену порука између Абвер станица у Београду и Загребу (трансмисија је пресретнута у Каиру), у којој се наводи да је Михаиловићев командант Лукачевић потписао споразум са командантом Југоистока.

Споразум је подразумевао прекид непријатељстава на терену под Лукачевићевом командом (део западне Србије, Санџак и делови Црне Горе), самосталне операције против комуниста осим у случају евентуалних крупних операција када ће се Лукачевићеве јединице ставити под команду Вермахта. Вермахт се обавезује да неће бити напада муслиманске милиције на четничке јединице и српске цивиле и да ће по потреби достављати ратни материјал.

О овом споразуму британске службе су известиле у време одржавања Секстант конференције у Каиру – порука је декриптована 22.11, послата 24.11 1943. Специфичност тренутка у којем је уговор потписан је очигледно повећавао хитност деловања. Дата је ознака највеће оперативне хитности (У Блечлију је ознака за хитност била: ZZZZ; поруке од највеће важности, али не и хитности су означаване: ZZZ, а поруке од највеће важности и хитности: ZZZZZ) а акценат је био на слању дипломатским секцијама. Документ је послат Кадогану, јужном одељењу Форин Офиса и југословенском амбасадору Стивенсону, али и Черчиловом саветнику Исмеју. Блечли је нагласио да нема доказа о личној умешаности Михаиловића, али је SIS пожурио да дода „да је он вероватно одобрио споразум“.

Ултра није дала никакву потврду о постојању овог споразума, нити је било додатних сигнала који би сугерисали да је тај споразум заиста и материјализован. Занимљиво, појединци у Форин офису и JIC су приметили да је то први сигнал који је сугерисао да је до колаборације четника икада заиста и дошло.

Нажалост, у релевантним фондовима, нема никаквих трагова да ли је заиста и расправљано о овом случају када су се разматрали докази Михаиловићеве личне умешаности у колаборацију, па се не може са сигурношћу рећи какве ефекте међу доносиоцима одлука је изазвало сазнање за овај споразум. Черчил га није видео барем до 2. јануара 1944. Оно што је сигурно је то да, у грађи која је недавно отворена за јавност, а која се пре свега тиче доказа на којима је грађен „случај против Михаиловића“, о овом споразуму није изговорено ни једно слово. Разлог можда лежи у чињеници да су немачки извештаји са политичком конотацијом узимани са резервом. Сматрани су непоузданим ("политичком конотацијом" – јер су немачке службе са Балкана измишљањем споразума са Лукачевићем притискале Берлин да промени политику према Србима – прим. ред).

Сам Черчил изгледа није био окупиран проблемом четничке колаборације до завршетка Техеранске конференције. Тада је почео да захтева да се Михаиловић хитно отпусти. Централна тачка је била његова идеја да тим чином „спасе краљ“ и можда наведу четнички команданти да прију Титу. Тада је први пут говорио и о Михаиловићевој колаборацији. Доказни материјал против Михаиловића који је сакупио чинили су заплењени документи и друга грађа коју је припремила углавном SOE. Стивенсон га је уверавао да се крунски докази налазе у (непотврђеним) контактима Михаиловића са Недићем. Тврдио је да је то само мали корак од директне сарадње са Немцима.

Черчил је тада инсистирао на

томе да су га Дикин и извештаји официра код Михаиловића уверили у његову сарадњу са непријатељем. Највише се забављао фотографијама четника са Италијанима, а затим наложио да се Форин Офису пошаље фотографија четника (добијену од Дикина) „који наздравља Италијанима уместо да се са њима бори“. Интимно му није било јасно у чему је поента са тим фотографијама па је тражио објашњење од Мортона: „Ове ознаке на фотографијама ме нису много просветлиле. Све што видим је да неки четници наздрављају Италијанима. Да ли ови докази треба да ме упуте у још нешто што ја не схватам?“

Интерни документ британске владе из јула 1944, је направио ретроспективу британских односа са Михаиловићем. У закључку се наводи: „Његов војни допринос је био незнатан, али то није био довољан фактор да британска влада повуче своју подршку, чак и онда када је одлучила да подржи Тита. Одлучујући фактор је то што је његова политика укључивала одређене контакте и колаборацију са окупационим снагама, и пошто су докази такве политике потврђени, британска влада би дошла у незавидну позицију у односима са Совјетским Савезом да је одлучила да настави да га подржава“.

Лична „умешаност“ Михаиловића ипак никада није потврђена. „Случај Михаиловић“ се свео на оптужбу да се Михаиловић сагласио са споразумима појединих четничких команданата или их је накнадно прихватао. Ултра то никада није потврдила.

И новооткривена британска документа потврђују: Ни Ултра, ни ма која британска обавештајна служба, нису успеле да пронађу ма какав доказ да генерал Дражa Михаиловић сарађује са окупаторима

Анти-михаиловићевско расположење и пропартизанска еуфорија је на крају захватила и увек одмерени ЈИС. Захваљујући MI3b, прецењени су ефекти британског подстицања гериле на Балкану. Немци су са 16 дивизија успешно и у кратком року овладали свим позицијама које су држали Италијани, док је ЈИС „проценио“ да ће им за то требати 24 дивизије. Немци су за сузбијање устанка и разоружавање Италијана у Југославији употребили 6 дивизија мање него што је процењено као минимум само за овладавање приобаљем. Због тога је тражено да се хитно увећају испоруке герилцима, како би се спречило да и онако танке снаге напусте Балкан.

Грешке су исправљане тако што је давана претерана тежина партизанским операцијама. Разлика између суморне стварности на Италијанском фронту, где су савезници напредовали више него споро, и преоптимистичне слике о несавладивим мукама Немаца на Балкану, је очигледно била подстицајна.

Када је постало јасно да су Немци ипак успоставили контролу у земљи, ЈИС је хитно захтевао нове и нове пошиљке партизанима, да би се онемогућило да Немци ослабе присуство на Балкану. Партизани

Поред докумената, наш сарадник је у британским архивима пронашао и оригиналне фотографије. Ова фотографија је до сада објављивана само као копија. На њој су капетан Јово Бабовић, мајор Лукачевић, пуковник Бејли и мајор Баћовић (горњи ред) и капетан Менсфилд и Тодоровић (клече). У ово доба, почетком 1944, према извештајима које је примао Черчил, Лукачевић је заправо требало да се налази са Немцима

су представљени „стратешки важни за Италијански фронт“ али, није вредело. Брз успех Немаца је накнадно објашњен тиме што није послата довољна материјална помоћ. То је било доста чудно, јер су партизани у задња три месеца 1943. примили преко 3.500 тона материјала, а до краја рата ће примити преко 70.000 тона материјала само из британских извора. Поређења ради, Михаиловић је у последњем кварталу примио 23 тоне залиха.

Упркос читавом труду, Немци су успели да потпуно поврате своје позиције које су изгледале у једном тренутку као „неодрживе“, што је ЈИС морао да призна крајем децембра.

Поврх свега тога и супротно уверавањима , Немци су почели да велики део снага шаљу ван Балкана. Уместо да преиспитају своју политику, са којом очигледно нешто озбиљно није било у реду, ређали су се све екстравагантнији предлози. Своју (и партизанску) ситуацију покушавају да поправе применом стратешког бомбардовања како би се Немци одвратили од „партизанских зона“. То је сада требало да има и политички ефекат – у демонстрацији да партизани имају активну савезничку помоћ. Тада је већ постало јасно да ни политика отпуштања Михаиловића и „уједињавања четника са партизанима“ није давала очекиване резултате.

Черчил је био хировито заинтересован за Балкан. Покушао је да подстицањем гериле надокнади слаб морал и неодлучност сопствене копнене војске. Ту своју политику је касније умео да правда речима „крв мученика је темељ цркве“.

„Шварц“ је, онако како је њему презентован, показао да су партизани борбенији од четника и то је за Черчила било једино што је било важно. Његов ентузијазам за партизане је порастао у толикој мери да се више није ни трудио да га прикрије. На пример, средином октобра 1943. добио је Ултра извештај армијске групе Б у којој је писало: „Без значајнијих борби у Хрватској. Број устаника на подручју између Сплита и Дубровника порастао на 160.000-200.000. Енглези остварују утицај на устанике који су стављени под команду главнокомандујућег на Блиском истоку. Главна лука за испоруку помоћи се налази 60 км југо-источно од Сплита.“ Подвучени текст Черчил је заокружио црвеном оловком. Нагласио је да је „од највеће важности да се 'патриоти' у том региону снабдеју до максимума“. Текст извештаја је био очигледно апсурдан, али је Черчил наставио да га користи током октобра како би опомињао и притискао своје оперативце да уложе максималан труд и повећају снабдевање устаницима. Тражио је да буде редовно извештаван о напретку. Немачке апроксимације бројног стања партизана постале су званична процена британске ратне команде (180.000), иако су само 15 дана раније, иста тела, на основу Меклинових извештаја процењивала снагу партизана на 75.000.

Након Техеранске конференције, нико се више није усуђивао да пред Черчилом помене Михаиловића, нити се он узнемиравао због тога што никоме није била јасна контрадикторна политика према Грчкој и Југославији. „То је моја политика, а ја још увек одлучујем!“

М. Хејстингс: Наоружавање партизана је далеко више утицало на послератне догађаје, него на пораз Осовине

Упркос великом материјалном улагању (и политичком залагању) у партизане, британске команде су морале да известе да су партизани скоро неприметни онда када се од њих највише очекивало – током повлачења Армијске групе Е из Грчке - „нема битних активности партизана у Србији, иако они хитро заузимају градове које напусте Немци“.

Сер Макс Хејстингс истиче да је политика слања материјалне спреме необученим герилцима широм Европе имало за последицу једино то што је Немцима дата прилика да наносе устаницима велике губитке. Што је више оружја слато, губици су били већи. Војни ефекти те политике били су минорни. Највећа последица активног помагања устаника, нарочито на Балкану, је далеко више утицала на послератне догађаје у тим земљама него на наношење пораза Осовини.

Ултра сигнали током јесени 1943. су редовно јављали о страховитим губицима устаника у немачким операцијама. На пример, извештај команданта Југоистока прави ретроспективу антигерилских операција у периоду од 1. септембра до 15. децембра 1943. Последице су биле катастрофалне: 30.000 мртвих, 44.000 заробљених устаника и 4.084 савезничких војника.

Доступни су и извештаји који се односе само на губитке устаника у Југославији. На пример: обавештајно одељење групе армија Југозапад, је известило о губицима устаника у Словенији – од 25. септембра до 5. октобра 1943, устаници су имали 3.260 мртвих и 4.660 заробљених. Извор непознат Блечли парку је известио о губицима „комуниста“ од 16. до 20. септембра: 2.410 погинулих; Друга оклопна армија је известила о губицима устаника „на територији Хрватске“ за период 9–16. јануар 1944: 1.152 погинулих и 408 заробљених и дезертера; а за период 24-30. јануар 1944: 1.370 погинулих, 560 заробљених и 90 дезертера. Поређења ради, у истом периоду грчким устаницима су нанети губици: 150 мртвих и 120 заробљених.

From Srpska Krajina to America (3)

Arrival to Klagenfurt

Suddenly I was approached by two brothers from Čačak (Cha-chak), Radivoje and Milorad Prtenjak. "Where are you from?" they wanted to know. "From Serbia," I replied. "Mind your back here – Serbs here are called Chetniks, and Croats are Ustashe, and so on," they told me

By Miloš ŠUPICA

War in Republika Srpska, 1991-1995: Miloš Šupica is on left, Adrian Tatarakis is at right. Adrian is founder of Help the World See, and who works with Lions Club International, that was founded by Dr. Cannon from Sacramento, California. Their visit to Bosnia was to Banja Luka and Camp Kozarac

Slovenians brought me over to their house and made a lovely meal. There was everything in abundance, even cake. They even gave me a pint of beer. I had never tried alcohol before that, but I can still taste that beer, even now, sixty years later. Some of their friends and relatives gathered in the house to see me and get introduced to me. They enquired about Yugoslavia – how much would you have to pay for a coat, how much for shoes and such. I started explaining things to them. Having spent the night with them, my host explained it to me that I would be transported into Klagenfurt tomorrow on his sister's motorbike. There I would be able to meet many other Yugoslavian people in the barracks. The next morning the girl started her Austrian Puch and we made our way. She told me to hold her by her waist and explained what I should do when we needed to make a turn. I found the whole experience of a young girl riding a motorcycle rather peculiar. In Kostolac we only had one little truck which only had the driver's cabin at the front and then nothing at the back. That is why this girl seemed all the more impressive to me.

She gave me a ride to Klagenfurt, to the police station, which was a large building which said Jezuieten Kasarne. There I noticed many people who had escaped from Yugoslavia – Croats, Serbs, Muslims. Whenever they asked me where I was from, I would say I was a Yugoslav, in order to stay out of trouble.

"There are no Yugoslavs here," they told me. "You can tell us what your nationality is, no bother."

Suddenly I was approached by two brothers from Čačak (Cha-chak), Radivoje and Milorad Prtenjak.

"Where are you from?" they wanted to know.

"From Serbia," I replied.

"Mind your back here – Serbs here are called Chetniks, and Croats are Ustashe, and so on," they told me.

Once we got the Austrian papers after a span of days, a group of their farmers, the so called bauer, came over and our people lined up. The farmers eyed us up trying to determine what our physique was like, as if they were picking plowing oxen. They would make a purchase for between 200 and 500 Austrian shillings. A farmer named Franz Baher paid 350 shillings for me

I spent a dozen days there before I got my paperwork sorted. We were questioned by the English officers, since Austria was still under their supervision, and they wanted to know our intentions.

"Would you like to remain here or would you emigrate further?"

"I'd like to move on," I responded sincerely.

"In order to get to America you might end up waiting for five to ten years, or Canada up to five, but if you'd like to go to Australia, you can get their visa in five to six months," an officer explained it to me.

"I wouldn't like to go to Australia," I told him. "I have my mind set on America, or staying somewhere in Europe perhaps."

"If that is the case, you need to find temporary employment with one of the local villagers. If you are an Orthodox Christian, you should apply with the local Christian community as well."

We went to the address where they offered us some second-hand goods, which we took because we were in dire need. Once we got the Austrian papers after a span of days, a group of their farmers, the so called bauer, came over and our people lined up. The farmers eyed us up trying to determine what our physique was like, as if they were picking plowing oxen. They would make a purchase for between 200 and 500 Austrian shillings. A farmer named Franz Baher paid 350 shillings for me. He put me into his Volkswagen Beetle and drove all the way to the village of Dornbach near a small town called Gmind. His house was in the vicinity, on a large estate where his numerous workers lived as well. He had many horses and many cattle, and a great smokehouse for cheese.

His wife was from Munich in Germany, and he had met her while he was serving in the Nazi army. Her name was Anneliese. Whenever we went into the woods near the place where his cows were grazing, he would jump out at us pretending to shoot and yelling: Jugoslawische Partizanen! We had to go there to chop wood, cut the grass, and do all the chores around the estate anyway. I remember we often ate dumplings, either with plums or anything else. I got sick of them. The only meal I actually liked was breakfast in case we got cheese with bacon, and the bacon was good – thin, but meaty.

After six months I got sick and tired of that and I decided to move to Germany. I met a Slovenian who lived with a family in the neighborhood and told me he knew some Croats in Klagenfurt, and that they had connections in Essen in Germany so I could sign a two-year mining contract, which would enable me to immigrate to America afterwards. Having decided to do so, I went to a restaurant in Klagenfurt where I was to meet this Croat. Mesić was the surname of the man I was supposed to see. Later on, I found out his family belonged to Ustashe, though I had not known it at the time of our meeting. He enquired about my name.

"Misho," I said.

"What's your family name?" he wanted to know.

"Šupica," I responded shortly.

"And where are you from?"

"From Ogulin," I picked a place which I knew would sound familiar to him.

"Oh, yes. That is a nest of Ustashe. Then you are one of us," he said cheerfully, thinking I was Croatian.

"Well, yes," I lied, knowing that I could not admit to being Serbian, not in my wildest dreams.

We made arrangements for me to meet up with some Austrians and organize getting the papers for Germany. That is exactly what I did. I met him once more at the train station just before I left Klagenfurt. He told me my hair was a bit on the long side for that time's fashion. Foolishly and without thinking I said: "Yeah, like a Chetnik." That was what put a doubt in his mind.

He enquired about my name. "Misho," I said. "What's your family name?" he wanted to know. "Šupica," I responded shortly. "And where are you from?" "From Ogulin," I picked a place which I knew would sound familiar to him. "Oh, yes. That is a nest of Ustashe. Then you are one of us," he said cheerfully, thinking I was Croatian

Once I reached Essen in Germany and signed a two-year contract with the supervisor of the mine, some of his Croatian friends were sent to figure out whether I was a Serb or a Croat. My accommodation was in the new single-storey building swarming with Croats, but there were quite a few Slovenians as well. There was just one Serb, Zlatko Krstić. There was another, larger building not far from there, where there were Serbs, Muslims, and Croats. It was close to the main street called Karl Denkhaus Strasse. I went here to meet some Serbs, and I used to hang out with two Slovenian guys one of whom was a son of a Catholic priest.

To be continued